

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie te Utrecht de tegen hem ingestelde strafzaak heeft geseponneerd onder sepotcode 02 in plaats van sepotcode 01.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 8 maart 2005 hield de politie Utrecht een groep jongeren aan op verdenking van het plegen van een diefstal in vereniging. Verzoeker maakte onderdeel uit van deze groep jongeren. Verzoeker ontkende tijdens de politieverhoren dat hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal in vereniging. Op 9 maart 2005 werd verzoeker heengezonden. Op 15 maart 2005 ontving verzoeker het bericht dat hij niet verder zou worden vervolgd nu er niet wettig en overtuigend kon worden bewezen dat hij het feit had gepleegd. De zaak tegen verzoeker werd dan ook geseponneerd onder sepotcode 02 (het ontbreken van wettig bewijs).

2. Verzoeker kon zich niet vinden in sepotcode 02, nu hij meende dat hij ten onrechte als verdachte was aangemerkt. Door tussenkomst van de Nationale ombudsman verzocht hij de officier van justitie te Utrecht om sepotcode 02 te wijzigen in sepotcode 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt). Volgens verzoeker zouden dan zijn gegevens uit het politieregister kunnen worden verwijderd.

3. De hoofdofficier van justitie te Utrecht liet bij brief van 13 december 2007 weten dat het enkele feit dat er onvoldoende wettig en overtuigend bewijs bestond tegen verzoeker, nog niet wilde zeggen dat hij ten onrechte als verdachte was aangemerkt en aangehouden. De hoofdofficier zag dan ook geen reden om de sepotcode te wijzigen en de gegevens van verzoeker uit de politieregisters te laten verwijderen.

Verzoeker kon zich niet vinden in het antwoord van de hoofdofficier en diende op 21 januari 2008 een klacht in bij de Nationale ombudsman.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie te Utrecht de tegen hem ingestelde strafzaak heeft geseponneerd onder sepotcode 02 in plaats van sepotcode 01.

2. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat er geen reden was om hem als verdachte aan te merken. Volgens verzoeker was de enige aanleiding om hem als verdachte aan te merken een getuigenverklaring van een meisje van hoogstens 13 jaar oud. Gelet op haar leeftijd achtte verzoeker haar getuigenverklaring niet betrouwbaar, te meer nu haar getuigenverklaring als basis diende voor de zaak tegen verzoeker. Daarbij

stelde verzoeker dat de confrontatie die tussen het meisje en hem op het politiebureau plaatsvond te eenzijdig was. Het betrof een enkelvoudige confrontatie. De politie had namelijk gehoor gegeven aan de weigering van enkele jongens uit de groep om mee te werken aan een dergelijke confrontatie. Ook bevreemde het verzoeker dat slechts de helft van de groep jongeren die op de bewuste avond werd opgepakt, ook daadwerkelijk werd meegenomen naar het politiebureau.

3. De minister van Justitie liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. Verzoeker was als verdachte aangemerkt wegens het vermoedelijk plegen van diefstal in vereniging, artikel 311 lid 1 sub 4 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 1.). Deze verdenking was volgens de minister op het volgende gebaseerd. Op 8 maart 2005 kwam er een melding bij de politie Utrecht binnen dat er uit een woning te X een computer was gestolen. De agenten die richting de woning gingen troffen conform de melding een groep jeugdigen aan in de buurt van de woning. De jongens en meisjes uit deze groep begonnen op een gegeven moment te rennen. De meeste personen uit de groep werden vervolgens staande gehouden. De hulpofficier van justitie gaf het bevel dat de hele groep moest worden aangehouden op verdenking van diefstal in vereniging. De groep aangehouden personen werd hierop overgebracht naar het politiebureau. De minister vervolgde dat verzoeker onderdeel van deze groep uitmaakte. De politie verhoorde verzoeker nog op dezelfde dag. Verzoeker verklaarde niets met de diefstal te maken te hebben. Op 9 maart 2005 wees een getuige van de diefstal verzoeker echter aan als een van de aanwezigen in de woning. Aangezien derhalve het vermoeden bestond dat verzoeker in de woning aanwezig was geweest, bleef de verdenking jegens hem bestaan, aldus de minister. Per brief van 15 maart 2005 stelde de officier van justitie verzoeker op de hoogte van het feit dat hij niet verder zou worden vervolgd. De reden hiervoor was dat niet wettig en overtuigend bewezen kon worden dat verzoeker het delict zoals genoemd in artikel 311 lid 4 Sr. had gepleegd.

De minister gaf aan dat sepotcode 01 slechts wordt aangenomen als ten opzichte van die verdachte nimmer een redelijk vermoeden van schuld heeft bestaan, of uit het strafdossier de onschuld van de verdachte blijkt. Sepotcode 02 wordt aangenomen als na onderzoek blijkt dat er onvoldoende wettig en overtuigend bewijs is dat de verdachte het onderzochte strafbare feit heeft gepleegd. De minister vervolgde dat de resultaten van het onderzoek elkaar tegenspraken op de vraag of verzoeker betrokken was geweest bij de diefstal. De minister gaf aan dat het onderzoek dan ook niet de informatie opleverde waarmee kon worden vastgesteld dat verzoeker het feit pleegde, maar evenmin dat verzoeker het feit niet had gepleegd. Daarom oordeelde de minister dat in dit geval de zaak van verzoeker terecht was geseponeerd met sepotcode 02.

4. De minister van Justitie legde het strafdossier in de zaak van verzoeker over. Uit het dossier volgt, voor zover hier van belang, het volgende.

4.1. In een getuigenverklaring verklaarde Y op 9 maart 2005 onder meer het volgende.

Op de bewuste dag fietste de 11-jarige Y naar huis. Toen zij langs twee groepen kinderen fietste zag zij dat de kinderen uit de groep achter haar aan kwamen rennen. Het waren ongeveer 18 kinderen, aldus Y. Ze vond dit helemaal niet leuk. Ze fietste snel naar huis waar ze het tuinhek openmaakte en haar fiets in de tuin op slot zette. Ze zag dat er al een stuk of negen kinderen in de tuin stonden. Vervolgens maakte ze snel met een sleutel de achterdeur van haar woning open en ging naar binnen. Ze zag dat ongeveer vier kinderen die zij nog nooit had gezien ook mee naar binnen gingen. Twee van hen keken in laden van een wandmeubel. De andere twee liepen naar de computer en koppelde deze los en namen de computer en het beeldscherm mee naar buiten. Y gaf aan dat ze in de woonkamer stond en niets durfde te zeggen omdat ze bang was dat de kinderen haar wat zouden aandoen. Y gaf aan dat er nog meer kinderen naar binnen kwamen. Deze stonden te kijken. Ook liep er nog een jongen de trap op naar boven. Y haalde vervolgens de buurman en vertelde hem dat de kinderen de computer hadden meegenomen. De buurman zei tegen dezelfde twee jongens die de computer hadden meegenomen dat ze de computer moesten terugbrengen, wat die jongens vervolgens ook deden. De buurman belde vervolgens de politie. Y gaf ten slotte aan dat zij gisteren bij de politie vier kinderen door een spiegel had gezien. Zij herkende alle vier de jongens. Y herkende nummer één (MA.) en nummer drie (Z) als jongens die met de computer hadden lopen sjouwen. Nummer vier (GG.) herkende zij als de jongen die in laden van het wandmeubel had gekeken. Y wees nummer twee aan als een jongen die bij haar in de woning was geweest. Nummer twee was C., te weten verzoeker. Op 8 maart 2005 deed de moeder van Y aangifte van diefstal in vereniging.

4.2. Op 8 maart 2005 legde de buurman van Y telefonisch een verklaring af. Hij verklaarde onder meer dat op de bewuste dag zijn buurmeisje Y huilend bij hem voor de deur stond. Zij wees naar twee jongens. Een van de jongens zei tegen de buurman dat zij de computer en het beeldscherm kwamen terugbrengen en dat zij de spullen van anderen hadden afgepakt. De jongens liepen de woning van Y binnen en sloten de computer weer aan. Een andere jongen kwam binnenlopen en hij legde een webcam op tafel. Er waren ongeveer zes tot acht jongens in de woning die spullen kwamen terugbrengen, aldus de buurman.

4.3. In een proces-verbaal van bevindingen, opgemaakt door politieambtenaar M. op 8 maart 2005, staat onder meer het volgende vermeld.

Politieambtenaar M. reed op een opvallende surveillancemotor toen hij van de meldkamer doorkreeg dat hij naar X moest alwaar een meisje zou zijn overvallen in haar woning door een grote groep jeugd. Deze groep zou er lopend vandoor zijn gegaan. Politieambtenaar M. reed op het fietspad H. richting de wijk waar de woning lag en zag meerdere groepjes jeugd lopen. Hij gaf dit door aan de meldkamer en zag direct dat een groot gedeelte van de groep begon te rennen dan wel sneller begon te lopen richting het winkelcentrum Cl. Hij gaf dit opnieuw door aan de meldkamer en zag later dat deze groep door collega's bij het winkelcentrum Cl. was staande gehouden.

Politieambtenaar M. hield vervolgens vijf jongeren zelf staande die niet waren weggerend. Na hun signaleringen te hebben gecheckt met de door Y opgegeven signaleringen hield politieambtenaar M. vervolgens de vijf personen aan.

4.4. In een proces-verbaal van bevindingen, opgemaakt door politieambtenaren F. en S. op 8 maart 2005, staat onder meer het volgende vermeld.

Op 8 maart 2005 kregen de politieambtenaren F. en S. via de meldkamer de opdracht om naar X te gaan alwaar een 9-jarig meisje in een woning zou zijn overvallen door een groep van vijftien jongeren in de leeftijd van 14 tot 16 jaar, waarbij ook een aantal meisjes betrokken zouden zijn. Op weg naar de woning kregen de politieambtenaren van de meldkamer het verzoek om positie in te nemen op weg T. Toen de politieambtenaren via weg T. richting winkelcentrum Cl. reden hoorden zij van een motoragent dat een groep jeugd over een fietspad achter het winkelcentrum liep. Ter hoogte van dit fietspad zagen politieambtenaren F. en S. ongeveer 15 personen in een korte afstand van elkaar lopen. Ongeveer vier personen renden bij het zien van de politie weg. Uiteindelijk werd een groep van zestien personen aangehouden, inclusief de vier personen die weg waren gerend.

4.5. Verzoeker legde als verdachte op 8 maart en 9 maart 2005 een verklaring af. Verzoeker verklaarde onder meer dat hij op 8 maart 2005 had afgesproken met zijn klasgenoot J., omdat J. een boek van maatschappijleer aan verzoeker zou geven. Omstreeks 15.00 uur sprak verzoeker J. telefonisch. Zij spraken af bij het winkelcentrum Cl. te X. Verzoeker is hierop samen met zijn vriend M. en een Turkse jongen met de tram naar het winkelcentrum Cl. gegaan. Eenmaal bij de tramhalte zag verzoeker J. niet, waarop hij hem belde. J. vertelde dat hij in de buurt was en legde aan verzoeker uit hoe hij moest lopen om hem te ontmoeten. Verzoeker verklaarde dat hij J. vervolgens op een straat achter de trambaan ontmoette. Hij kreeg het boek van J. Met zijn vieren, dus verzoeker, J., M. en de Turkse jongen, liepen zij terug naar de tramhalte. Onderweg kwam een grote groep jongens hen voorbij lopen. Ook zag verzoeker een politieagent op een motor voorbij komen die 'stop' zei. Verzoeker en zijn drie vrienden zijn doorgelopen waarop zij even verderop door politieambtenaren met een politieauto werden aangehouden. Verzoeker moest op een plek blijven wachten. Verzoeker verklaarde dat hij daar met heel veel jongens en meisjes heeft staan wachten en dat zij allemaal na een uur werden aangehouden voor diefstal. Verzoeker verklaarde voorts dat hij niets van een diefstal uit een woning te X wist. Hij was niet in de buurt van de bewuste woning geweest. Hij kende wel een aantal jongens en meisjes van gezicht uit de groep personen die was aangehouden.

4.6. M. legde als verdachte op 9 maart 2005 een verklaring af. Hij verklaarde onder meer dat hij op 8 maart 2005 samen met een andere Surinaamse vriend met de tram naar X was gereisd. Bij een winkelcentrum zijn ze uitgestapt, waarop zijn vriend een andere vriend genaamd J. opbelde. Korte tijd later troffen zij J. in de omgeving van het winkelcentrum. Vlak daarna zagen zij een groep lopen met enkele bekenden. M. gaf aan deze personen

alleen van gezicht te kennen. J. kende wel een aantal van de personen. Op initiatief van J. sloten M. en zijn Surinaamse vriend zich bij de groep aan. De groep liep zonder reden verder. Plotseling zag M. politie verschijnen en werd hij korte tijd later aangehouden. M. verklaarde dat hij niet in een woning was geweest en op geen enkele manier betrokken was bij de diefstal.

4.7. J. legde als verdachte op 8 maart 2005 een verklaring af. Hij verklaarde onder meer dat hij op 8 maart 2005 bij het winkelcentrum Cl. was om een boek terug te geven aan verzoeker. Verzoeker stapte echter niet op het afgesproken tijdstip uit de tram. Wel zag J. dat zijn nichtje A. en een groep vrienden uit de tram stapte. A. vertelde dat ze ruzie had met een meisje en dat ze onderweg naar haar woning was. A. wilde nog even wachten omdat er nog meer jongens en meisjes zouden komen. Nadat deze inderdaad waren gekomen liepen ze naar een woning. J. besloot om mee te lopen. In de groep bevond zich een meisje Y. Zij liep mee naar de woning en zij deed de voordeur van een woning open. J. zag dat er meteen een groep met Y mee naar binnen liep. Hij vond het zielig voor Y. J. bleef buiten staan samen met nog een paar anderen. Vrij snel daarna zag hij een paar jongens de woning uit komen lopen met een computer en een beeldscherm in hun handen. Z hield het beeldscherm vast. Vervolgens kwam de hele groep de woning uit. Omdat Y het zusje bleek te zijn van R., heeft J. ervoor gezorgd dat de jongens de computer en het beeldscherm teruggaven. J. is de woning binnengegaan om samen met de jongens en de buurman de computer weer terug te zetten. J. en Z hebben de computer aangesloten en zijn weggegaan. Toen belde C. (verzoeker, No) die inmiddels bij het winkelcentrum Cl. was aangekomen om te vragen waar J. was. J. heeft C. uitgelegd hoe hij naar hem toe kon lopen. J. is C. ook tegemoet gelopen en halverwege kwamen zij elkaar tegen. C. was met M. en een Turkse jongen. J. zag vervolgens de rest van de groep lopen in de richting van het winkelcentrum Cl., waarop zij bij de groep zijn gaan lopen. Plotseling werden zij door de politie ingesloten en aangehouden. J. verklaarde ten slotte nog dat de groep op zoek was naar een meisje dat bij Y zou inwonen. Dat meisje heette B. en was kennelijk niet thuis. J. ontkende zich schuldig te hebben gemaakt aan diefstal in vereniging.

4.8. In het door de minister overgelegde dossier zitten verder nog een vijftiental verklaringen van jongens en meisjes die als verdachten zijn gehoord. Hoewel sommigen verklaren nergens van af te weten, komen een tiental verklaringen samengevat op het volgende neer. A. en G. hadden al geruime tijd ruzie met B. die hen zou hebben bedreigd via MSN. Op 8 maart 2005 hadden A., G. en B. afgesproken op het winkelcentrum Cl. . had laten weten dat zij A. en G. zou gaan steken. B. was er echter niet, maar Y wel. A. en G. zijn hierop achter Y aangelopen omdat Y hen kennelijk naar B. kon brengen. Y is naar haar woning toegelopen. Inmiddels liep er een grote groep van ongeveer vijftien tot twintig jongens en meiden, allemaal ongeveer tussen de 14 en 18 jaar oud, achter Y aan. Eenmaal bij de woning van Y aangekomen maakte Y de deur van de woning open waarop er direct met haar een aantal jongens de woning binnengingen. Twee jongens pakten de computer en het beeldscherm en namen deze mee naar buiten. Er stond inmiddels een

grote groep jongeren buiten de woning van Y. Ook waren er meerdere jongeren in de woning van Y. Het beeldscherm en de computer zijn uiteindelijk nagenoeg direct weer teruggebracht en in de woning neergezet. Een deel van de groep rende op een gegeven moment bij de woning van Y weg. Uit onder meer de eigen verklaringen van Z en MA. volgt dat zij in elk geval de computer en het beeldscherm hebben teruggebracht. Voorts valt niet eenduidig uit de verklaringen af te leiden wie er nu allemaal binnen zijn geweest en wie nu wat binnen in de woning heeft gedaan. In elk geval wordt verzoeker in de verklaringen van de overige verdachten niet genoemd.

Beoordeling

5. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit betekent onder meer dat een officier van justitie een juiste code moet toekennen aan een sepotbeslissing, die is ingegeven door de relevante feiten en/of omstandigheden.

6. Het onderscheid tussen de sepotcodes 01 en 02 betreft de vraag of een verdachte terecht als zodanig is aangemerkt. Wanneer dat het geval is, maar achteraf wordt vastgesteld dat het onderzoek naar verwachting onvoldoende - aanvullend - bewijs heeft opgeleverd om een veroordeling door de strafrechter te kunnen verkrijgen, dan wordt geseponeerd wegens gebrek aan bewijs (sepotcode 02).

Sepotcode 01 beslaat twee situaties. De eerste betreft de situatie waarin (al dan niet achteraf) moet worden geconstateerd dat er op het moment waarop de betrokkene als verdachte werd aangemerkt, daartoe onvoldoende gronden aanwezig waren. De tweede situatie is die waarin de betrokkene aanvankelijk op goede gronden werd aangemerkt als verdachte, maar waarin achteraf wordt vastgesteld dat die gronden niet langer de verdenking rechtvaardigen, bijvoorbeeld omdat er een valse aangifte tegen die persoon is gedaan. In deze situatie komt door nader onderzoek de verdenking geheel te vervallen (zie Achtergrond, onder 3.).

7. In artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering is vastgelegd dat iemand slechts als verdachte kan worden aangemerkt indien het vermoeden van schuld steunt op specifieke feiten of omstandigheden van het geval, en dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten redelijk is (zie Achtergrond, onder 2.). Dit redelijk vermoeden rechtvaardigt het instellen van een strafrechtelijk onderzoek naar de verdachte, maar is niet gelijk aan de situatie waarin tegen een verdachte zodanig belastend bewijs is verzameld dat een veroordeling mogelijk of aannemelijk lijkt.

7.1. Allereerst is derhalve de vraag aan de orde of verzoeker aanvankelijk terecht als verdachte is aangemerkt.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat er voldoende aanwijzingen waren om tot een verdenking te kunnen komen. Uit het onderzoek blijkt dat het redelijk vermoeden van schuld gebaseerd was op de telefonische melding dat er een meisje in haar woning door een grote groep jongeren van tussen de 14 en 16 jaar oud was overvallen. De groep zou inmiddels zijn weggelopen. Korte tijd later trof de politie in de buurt van de woning van Y en het winkelcentrum Cl. een groep van ongeveer vijftien jongeren in de bewuste leeftijdscategorie aan, waarbij sommige personen na het zien van de politie wegrendden. Gelet op de verklaring van verzoeker, alsmede gelet op de verklaring van J. en M., maakte verzoeker onderdeel uit van deze groep. Daarbij kwam dat, nadat de groep was staande gehouden, via de portofoon bleek dat sommige personen uit de groep voldeden aan de signaleringen die Y aan de politie had doorgegeven. De Nationale ombudsman oordeelt dat deze omstandigheden naar objectieve maatstaven een redelijk vermoeden van schuld jegens verzoeker opleverden.

7.2. De tweede situatie van sepotcode 01 is die waarin achteraf wordt vastgesteld dat de feiten en omstandigheden van een zaak niet langer de verdenking rechtvaardigen, bijvoorbeeld omdat er een valse aangifte tegen die persoon is gedaan. De vraag is nu of in dit geval het redelijk vermoeden van schuld bleef bestaan nadat verzoeker zelf een verklaring had afgelegd en nadat enkele getuigen en medeverdachten waren verhoord.

De lezing van verzoeker dat hij in X was om een boek van J. te krijgen en niet in de buurt van de woning van Y is geweest, wordt bevestigd door J. en M. Ook de verklaringen over de omstandigheden waaronder verzoeker, M. en J. in de groep met jongeren zijn terechtgekomen vlak voordat de groep werd aangehouden, zijn eensluidend. Dat verzoeker op welke manier dan ook wel betrokken zou zijn geweest bij de diefstal vindt in geen enkele verklaring van de medeverdachten steun. De Nationale ombudsman merkt hierbij op dat dit laatste niet zo verwonderlijk is, nu een groot deel van de medeverdachten erg vaag is over de betrokkenheid van anderen bij het voorval en zelfs verklaart de namen van hun eigen vrienden niet te kennen.

Y heeft echter op de dag van het bewuste incident verzoeker tijdens een enkelvoudige spiegelconfrontatie wel herkend als een van de jongens die bij haar in de woning was. Hoewel Y een jeugdige leeftijd heeft, is deze omstandigheid op zichzelf geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van haar verklaring. Daar komt bij dat Y naast verzoeker nog twee jongens herkende die met de computer en het beeldscherm sjouwden, hetgeen gelet op de verklaring van deze jongens inderdaad klopte.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat nu Y verzoeker heeft herkend dan wel aangewezen, er ook in de loop van het strafrechtelijke onderzoek geen feiten of omstandigheden zijn gebleken op grond waarvan het redelijk vermoeden van schuld in de zin van artikel 27 lid 1 Sv is komen te vervallen. Kortom er is een verdenking tegen verzoeker gerezen die in het onderzoek niet ontkracht is. De Nationale ombudsman komt dan ook tot de conclusie dat de zaak tegen verzoeker terecht met sepotcode 02 is

afgedaan en dat de officier van justitie niet in strijd met het motiveringsvereiste heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de officier van justitie te Utrecht is niet gegrond.

Onderzoek

Op 7 januari 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer C. te Nieuwegein, ingediend door mr. B.A. Palm te Utrecht, met een klacht over een gedraging van de officier van justitie te Utrecht. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd aan de minister een aantal specifieke vragen gesteld.

Tijdens het onderzoek kregen de minister en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De minister van Justitie deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verzoekschrift van 21 januari 2008.

Standpunt van de minister van Justitie van 9 mei 2008.

Reactie van verzoeker van 10 juni 2008.

Reactie van de minister van Justitie van 5 september 2008 met bijlagen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Wetboek van Strafrecht

"1. Met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vierde categorie wordt gestraft:

1°. Diefstal van vee uit de weide;

2°. diefstal bij gelegenheid van brand, ontploffing, watersnood, schipbreuk, stranding, spoorwegongeval, oproer, mouterij of oorlogsnoed;

3°. diefstal gedurende de voor de nachtrust bestemde tijd, in een woning of op een besloten erf waarop een woning staat, door iemand die zich aldaar buiten weten of tegen de wil van de rechthebbende bevindt;

4°. diefstal door twee of meer verenigde personen;

5°. diefstal waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft of het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van braak, verbreking of inklimming, van valse sleutels, van een valse order of een vals kostuum; 6°. diefstal met het oogmerk om een terroristisch misdrijf voor te bereiden of gemakkelijk te maken."

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een "ernstig" vermoeden, maar eist wél dat het vermoeden van schuld (het "gedaan hebben") moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten "redelijk" dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.

3. Sepot door het openbaar ministerie

"3.1. Ingevolge artikel 167, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering en - in het geval dat een gerechtelijk vooronderzoek heeft plaatsgevonden - ingevolge artikel 242, tweede lid van dat wetboek kan de officier van justitie, (ook) op gronden aan het algemeen

belang ontleend, van (verdere) vervolging afzien. In de genoemde artikelen is het opportuniteitsbeginsel vastgelegd.

3.2. Er zijn twee categorieën van sepotgronden, te weten:

- het technisch sepot of haalbaarheidssepot;

de verwachting is dat een vervolging niet tot een veroordeling zal leiden. Hiervan zal onder meer sprake zijn bij het ontbreken van voldoende wettig bewijs, of bij niet-strafbaarheid van daad of dader.

- het beleidssepot of opportuniteitssepot;

hoewel er een gegronde verwachting is dat de zaak, indien zij aan de rechter zou worden voorgelegd, tot een veroordeling zou leiden, wordt toch op niet-technische gronden afgezien van vervolging. Te denken valt aan situaties waarbij sprake is van een gering strafbaar feit, het een oud feit betreft, de verdachte een hoge leeftijd heeft, zijn gezondheidstoestand te wensen overlaat, wanneer hij een "first offender" is, wanneer een wetswijziging in voorbereiding is die de strafbaarheid aan de gedraging ontnemt, enz.

3.3. In de Instructie sepotgronden (1999) van het College van procureurs-generaal zijn onder meer de volgende sepotcodes ontwikkeld:

01-06 Technische sepots

Toelichting

01 ten onrechte als verdachte vermeld

Iemand wordt achteraf ten onrechte als verdachte aangemerkt als gevolg van (administratieve) fouten van politie of parket, dan wel omdat op het moment van inboeking nog niet vast stond wie als verdachte moest worden beschouwd, dan wel omdat later blijkt dat de betreffende persoon ten onrechte als verdacht is aangemerkt, bijvoorbeeld na valse aangifte e.d.

02 onvoldoende bewijs

hieronder valt onvoldoende of niet overtuigend bewijs.